

Prostor

pro vaše zdařilé literární práce

(vychází nepravidelně, jako příloha školního časopisu
ZUŠ Františkovy Lázně)

Povídka Anny VONDRÁČKOVÉ (13 let)

Kočičí román

Prolog

Sedím ve svém pokoji se sluchátky na uších, na nohou své oblíbené papuče s králíčky a bílou mini noční košilkou s černou krajkou a fialovými puntíky. Světle růžové vlasy má, m stažené do obřího drdolu a ofinka je upevněna čelenkou. Kávově hnědý koberec mě lechtá do chodidel svými mega dlouhými chloupky. Při poslouchání Rihanniny písničky Stay mě z přemýšlení vytrhne má kočka Dylancy. Přistála mi na klíně, stočila se do klubička a začala spokojeně příst. Hlavu mi položila na stehno a vzápětí jsem ucítila šimrání jejích smetanových fousků na nahé kůži. Čumáček mě příjemně studil a drápky se zaryla do mé noční košile. Když píseň dozněla, přestala jsem kývat hlavou do rytmu, sundala sluchátka a vypnula iPhone.

„Taky nemůžeš spát?“ zeptala jsem se s lehkým úsměvem na rtech svého kočičího miláčka, načež Dylancy trochu zesílila své vrnění.

Pousmála jsem se ještě víc. „Beru to jako ano,“ zašeptala jsem a políbila ji na překrásný kožíšek a málem usnula spolu s ní, když vtom mě napadlo: *Kdo by si pomyslel, že podlaha bude tak pohodlná? Vždyť je skoro pohodlnější než nějaká postel...* Pak jsem si představila podlahu, na které jsou místo prken přibité matrace, a tentokrát jsem usnula už opravdu tvrdě.

Kapitola 1

Když jsem přišla do školy, spěchala jsem ke skříňce, abych si vzala věci na první hodinu, kterou je naštěstí fyzika. Za prvé proto, že na fyziku chodí moje tajná láska – Nate Jeffrey a za druhé proto, že náš takzvaný „profesor fyziky“ je absolutně nejhorší profesor v historii všech profesorů.

Po zazvonění jsem si už chtěla sbalit věci a naházet je do své úplně nejvíc sexy brašničky přes rameno, když mě učitel zastavil říkajíc něco ve stylu “hodinu končí učitel” a takové ty učitelské bláboly... Nevím, ten konec jsem nějak nezachytila, protože jsem byla myšlenkami někde na Floridě – stejně, jako při každém podobném učitelském kázání.. Jakmile se zadařilo a já už jsem neslyšela na své Floridě žádné rušivé hlasy, probírala jsem se z transu a pospíchala rychle na další hodinu, která už byla mnohem lepší, zajímavější a zábavnější – na výtvarku. Rychle jsem dohnala svou nej nej kámošku Whitney a společně jsme utíkaly do třídy.

„Máš ráda výtvarku?“ zeptala jsem se rádoby nezajímavě, ale kamarádka na mě mé nadšení stejně poznala. *Asi to cukání koutků...* Napadlo mě.

„Ne, ani ne...“ odpověděla smutně. V tu chvíli mi bylo taky smutno. Vlastně je mi smutno pokaždé, když je smutná ona.

„Co pak se stalo, zlato?“ oslovila jsem ji konejšivě.

„Ale nic...“ řekla s neupřímným úsměvem.

„Ale jo, něco určitě, já to na tobě poznám a navíc – myslíš si, že mě tím falešným šklebem připomínající úsměv přesvědčíš k pravému opaku, protože se ti to fakt nepovedlo,“ nesouhlasila jsem s přítelkyní. „No tak, řekni mi to, uvidíš, že se ti uleví,“ přemlouvala jsem ji.

„Vždyť zmeškáš výtvarku, to ti přeci nemůžu udělat.“ snažila se z toho Whitney vykroutit s co možná nejmenšími škodami.

„Prosím tě! Přece víš, že ani výtvarka pro mě není důležitější než ty,“ nesouhlasila jsem.

„Tak dobře...“ vzdala se nakonec, „jde o to, že mi zemřela moje kočička – Sissi,“ řekla se zaslzenýma očima. Objala jsem ji a ve snaze ji uklidnit, jsem jí hladila po rozpálených zádech.

„Bylo jí sedm let,“ dodala ještě.

„Tak to už byla stará. Vsaďm se, že se určitě trápila, teď už jí je stoprocentně líp,“ snažila jsem se, „teď je tam nahoře a kouká se na nás, jestli chceš, tak po škole můžeme zajít ke mně a zkusíme se s ní nějak spojit, dobře?“ navrhla jsem.

„Blair, jak by ses s ní asi chtěla spojit? Vždyť ona je přece už... Ne, to ani náhodou!“ zhrozila se mého návrhu Whit.

„Ale jó!“ nedala jsem se.

„To teda ne!“ zakřičela kamarádka, „nebudeme vyvolávat jejího ducha, ať má alespoň v hrobě klid!“ Zjevně nesouhlasila.

„Zeptám se takhle... máš jí ráda?“ otázala jsem se ironicky.

„Jasně, že jo!“ neváhala s odpovědí kámoška.

„Chybí ti?“ položila jsem další otázku.

„To je snad jasné, ne?“ řekla bezvýrazně.

„A chtěla by ses s ní nějak spojit?“ otázala jsem se znovu.

„Samozřejmě, ale - ...,“ nestihla dokončit větu.

„Pak je to jasné... ve tři u mě doma, platí?“ řekla jsem.

„Platí...“ odpověděla zdrceně a rychle jsme spolu pospíchaly do třídy, abychom stihly ještě aspoň část.

Kapitola 2

Když už nám konečně zazvonilo na ko-

nec poslední hodiny, běžela jsem ke skřínce, bleskově ji odemkla a vklouzla do své úžasné originální bílé kožené bundičky od Armaniho. Popadla jsem tašku a pospíchala domů, abych se perfektně připravila na očekávanou návštěvu mé kamarádky Whitney.

Sotva jsem se ocitla u našeho domu, rychle jsem z tašky vydolovala klíče a nastal ten lidmi nesnášený okamžik: „Který to sakra je?!“ Když jsem vyzkoušela už čtyřicet devět z padesáti klíčů, drapla jsem po tom, který mi zbyl, a konečně s ním odemkla na tři západy zamčené dveře. Vběhla jsem dovnitř, hodila tašku do kouta a pospíchala do svého pokoje, aby vše bylo perfektně připravené dřív, než přijde Whit.

Uvnitř pokoje jsem shodila ze sebe bundu a pověsila ji na háček, který jsem měla přibitý na dveřích. Pak jsem si rozpustila vlasy a posunula svůj úžasný kávově hnědý koberec doprostřed místnosti, abychom nemusely sedět na holé podlaze. Poté jsem spěchala do maminciny ložnice a ze šuplíku u jejího toaletního stolku vytáhla pytlíček s levandulí, kterou jsem následně ve svém pokoji zapálila a provoněla jí celou místnost, abychom při vyvolávání Sissiny duše omylem nevyvolali nějakého zlého ducha nebo negativní energii. Potom jsem opět z matčina šuplíku vytáhla pět svíček z červeného vosku a nasypala do nich trošičku sušené levandule a připravila papír a červenou propisku pro náležitý účinek kouzla. Nakonec jsem ze skříně vyndala dvě rudé deky, do kterých se zabalíme místo plášťů a nakrájela nějaké ovoce, aby nám před vyvoláváním nevyhládlo, protože není nic horšího než vyvolávat duchy nalačno.

Talíře s jídlem jsem odnesla do svého pokoje a položila je na psací stůl hned vedle stolní lampičky a kelímku na tužky. Poté jsem ještě odběhla do kuchyně pro nějaké pití, abychom měly to ovoce čím zapít a z ledničky vytáhla láhev Coca-Coly a malinového džusu. Ještě jsem ani nebyla s pitím na prahu pokoje, zazvonil zvonek. Podívala jsem se na své obří tyrkysové hodinky, a zjistila, že už je 15:06. Položila jsem lahve na schůdky z kuchyně a honem spěchala otevřít. Za dveřmi stála má nejlepší kamarádka s pytlíkem slaných chipsů v ruce a tvářila se jako sluníčko.

„Ahoj! Tak jsem tady!“ pozdravila vesele Whitney.

„Ahoj, už jsem se bála, že nepřijdeš,“ pozdravila jsem zase já.

„Promiň, že jdu pozdě,“ omluvila se, „ale máma mě nechtěla pustit bez ‘něčeho dobrého’ z domu,“ vysvětlila.

„V pořádku, to nevádí,“ řekla jsem. „Jo...! Pojď dál,“ pozvala jsem ji. „Tudy prosím,“ ukázala jsem na schody, popadla pití a šla hned za ní.

Sotva jsme se ocitly v mém pokoji, nabídla jsem kamarádce ovoce a pití a začala vysvětlovat: „Takže... zabal se do deky a sedni si naproti mně,“ pokynula jsem jí, „vezmi si tužku a papír a nakresli tam pentagram tak, aby nahoře byl jeden cíp, doprostřed napiš její jméno a pod něj slovo ‘kočka.’ Do každého cípu napiš jedno slovo, co všechno byla, to znamená třeba milá nebo přítelkyně a tak... Až to uděláš, polož papír doprostřed mezi svíčky, aby na každý cíp připadla jedna svíčka. O zbytek už se postarám já,“ řekla jsem a zapálila všechny svíčky popořadě podle toho, jak Whit napsala slova. Pak jsme se chytly za ruce.

„Opakuj po mně,“ řekla jsem kamarádce, „duchu kočky Sissi, duchu kočky Sissi, duchu kočky Sissi, vyvoláváme tě,“ jakmile jsem to dořekla, kývla jsem na kámošku, aby řekla to samé, co já.

„Duchu kočky Sissi, duchu kočky Sissi, duchu kočky Sissi, vyvoláváme tě.“

Jakmile to dořekla, začala jsem mluvit zase já: „Jestli jsi mezi námi, sfoukni horní svíčku!“ a pak jsem zase udělala gesto na přítelkyni, aby to po mně zopakovala. Dořekla, nic se ale nedělo. Chvilku jsme čekaly. Zase nic. Tak jsem se otočila za sebe a pečlivě si prohlížela pokoj, jestli se tu přeci jen něco nezměnilo. Už jsem chtěla začít nadávat a zuřit, že to celé bylo absolutně zbytečné a letmo koukla na místo, kde měla sedět Whitney se shrbenými zády a zkroušeným výrazem ve tváři, ale nebyla tam. Koukla jsem se pod stůl, pod postel i do skříně, jestli se náhodou neschovala tam, aby si ze mě vystřelila, případně mě vyděsila, ale neschovávala se ani na jednom z těch míst. Začala jsem volat na celý dům: „Whit, jsi tu?“ mluvila jsem do vzduchu, „Whitney, vylez! Tak dobře, dostala jsi mě. Teď už se můžeš ukázat!“ křičela jsem dál, ale marně. Když už mi deset minut nikdo neodpovídal, začínala jsem se trochu bát. Běžela jsem dolů a prohledala kuchyň obývací, jídelnu, knihovnu i tátovu pracovnu a koupelnu, ale nebyla ani tam. To už mě začalo trochu děsit... tak dobře... *hodně* děsit, ale nervy jsem měla docela pevné.

Znovu jsem odešla nahoru, a když jsem vstoupila do svého pokojíčku, zůstala jsem stát jako opařená. Okno, které jsem po vyvětrání před kamarádkinou návštěvou zavírala, bylo dokořán otevřené a závěsy rozdrápané, jako by je rozškrábala kočka.

Teď už jsem málem dostala hysterák. „Áááááááá!!“ zaječela jsem na celý barák, protože na mě zezadu skočila moje nejlepší kámoška – Whitney a čímsi mě drápla do zad, až mi roztrhla mé úža-tričko – teda, jsem aspoň myslela, že je to ona. Lekla jsem se tolik, že jsem si na chvíli pomyslela, že mi mé srdce vypovědělo službu, ale pak jsem si uvědomila, že by nejspíš nebylo možné, aby sedmnáctiletá dívka dostala infarkt kvůli leknutí,

tak jsem se asi na pár sekund uklidnila a padla rovnou do postele. Ale pak se v mé skříně cosi zalesklo. Vstala jsem a šla se podívat blíž. Pomalu jsem otevřela obě křídla a zrohorela jsem se z toho, co tam bylo. Ležela tam Whitney, ale vypadala dost jinak. Její vlasy zesvětlaly a měly stejnou barvu jako chlupy té zesnulé kočky Sissi. Jakmile jsem nad tím začala přemýšlet, bolest z toho škrábance se zase ozvala. To už jsem nevydržela a šla se kouknout do zrcadla na svá zrasovaná záda. Nemohla jsem uvěřit svým očím! Místo červené krve se z rány řinula tenká stužka stříbrné tekutiny. Vypadalo to jako kapalné olovo, o kterém jsme se nedávno učili na chemii. Nechala jsem si trochu natéct do dlaně, ale ‘krev’ zdaleka nebyla tak těžká...

„Co to je, do háje?!“ zakřičela jsem nahlas a tupě zírala na svou mističku z dlaně. Takhle jsem stála asi pět minut...

„Co se stalo?“ řekla najednou má dosud nehybně ležící kamarádka.

„Whitney!“ Vykřikla jsem a prudce otočila hlavou skoro o sto osmdesát stupňů, div jsem si nezlomila takovou tu divnou kost v krku (nevím přesně, jak se jmenuje, biologie mi moc nejde), načež jsem hbitě pospíchala přes půlku pokoje od zrcadla ke skříně, abych pomohla kamarádce se zvednout.

„Sakra! Moje hlava!“ zanávala Whit a schovala pomlácený obličej do ještě pomlácenějších dlaní, přičemž zavřískla, protože se jí teď pro změnu začaly ozývat zase ruce.

„Kromě toho, že se do tebe očividně převtělila tvoje kočka, zničila mi záclony, zařídila mi další jizvu na zádech a zesvětlaly ti vlasy? Tak nic, vůbec nic!“ odpověděla jsem ironicky a zároveň našťvaně.

„No promiň,“ ohradila se kamarádka a zakřivila obličej do ukřivděného výrazu, „myslíš, že bych něco takového udělala schválně?“ zakřičela nevěřícně a zároveň zklamaně.

„Chceš říct, že jsi mi rozškrábala závěsy a ušetřila mi ten mega drápanec zcela omylem?!“ zakřičela jsem zase já.

„Moment, jaký drápanec?“ odběhla Whitney od tématu.

„No tenhle přece, děláš, jako bys o ničem nevěděla!“ řekla jsem a ukázala na záda.

„Počkej, otoč se,“ vyzvala mě kámoška, tak jsem se obrátila zády k ní a odhrnula si své přirozeně růžové vlasy na stranu. Najednou jsem v odrazu v zrcadle viděla, jak Whitney zezlátly oči, nos se jí proměnil v cosi, co vypadalo jako kočičí čumáček, z nějž trčely čtyři páry jemných bílých fousků, a hypnoticky zírala na mou ránu. Dost mě to vylekalo, tak jsem se otočila zpět a pak jsem spatřila, jak kamarádky oči zase nabraly tmavou barvu, a ču-

mák se vrátil do původní podoby. Poté se přítelkyně znovu skácela na zem a znovu upadla do kómatu.

Kapitola 3

„Whit? Whitney, no tak, prober se!“ třepala jsem s ní už s klidnějším tónem v hlase, ale absolutně zbytečně. Když jsem zjistila, že ji asi neproberu jen svým hlasem, chtěla jsem ji polít ledovou vodou. Pak mi to přišlo trochu drsné a mé dívčí instinkty mi radily, abych jí dala na hlavu pytlíček s ledem. Zamířila jsem po schodech dolů do kuchyně a otevřela lednici. Jenže místo prošlých jogurtů a pytlíků se zmraženou kapalinou – a vůbec všeho, co do lednice patří – tam v prázdném chladáku ležela maličká ledová kulička, která vypadala jako ze skla. Opatrně jsem ji vzala do rukou se stříbrnými nehty, jenže byla tak ledová, že jsem ji okamžitě hodila zpět do lednice. Po chvíli se začala zvětšovat, až byla velká asi jako volejbalový míč, který se poté rozložil na plochu. Najednou, jakoby se začal přibližovat a měnit se v ledový vír. Chtěla jsem se jít podívat blíž, jenže jsem zakopla o Dylancyin míček na provázku a vletěla hlavou napřed přímo do víru. Všechno kolem mě se točilo spolu s mými vlasy, které se mnou byly vtahovány hlouběji a hlouběji do víru. Zavřela jsem oči a s napětím očekávala krutý konec – že se rozmázu o zem. Jenže jsem se nerozmázla o zem, ale o cosi, co vypadalo jako obří kapka, která podivně pérovala, jako želé. Po dopadu jsem si chvíli chtěla odpočinout na tom podivném želé i přes to, že jsem absolutně netušila, kde jsem. A jako by mi vesmír nedopřál chvilku klidu, za mnou se ozval příjemný melodický hlas.

„Ne, za nic na světě bych ji nenechala jen tak vucnout tím... no... takovou tou divnou krabicí, v které lidé skladují jídlo.“ Zvedla jsem hlavu a spatřila nádhernou ženu. Měla překrásné dlouhé lokny barvy smaragdové zeleni, které měla vzadu na hlavě stažené do vysoko vyčesaného drdolu, v němž se jí třpytil krásný hřeben, bílými drahokamy posázený. Její bělostná pleť a ostře řezané rysy připomínaly sochu bohyně. Rty se pyšnilly havraní černí a oči měly barvu noci. Oční víčka jí zkrášlovaly zlaté stíny, které pak přecházely do oranžova, až se postupně ztratily a ve vnitřních koutcích očí měla nalepené diamanty stejné barvy i velikosti jako na jejím hřebenu.

Jakmile mě spatřila, rozšířily se jí zorničky, koutky úst jemně nadzdvihla do lehkého úsměvu a rozběhla se mým směrem se slovy:

„Ó, drahá, nestalo se ti nic?“ řekla starostlivě, skoro, jako bych byla její vlastní dcera.

„Ne, nestalo, akorát mám jedinou otázku,“ oznámila jsem, „kde to sakra jsem?“ otázala jsem se.

„Přece v Elbě!“ zasmála se pobaveně žena.

„Aha... a vy jste?“ položila jsem jí další otázku.

„To je přeci naše královna Aira,“ ozval se čísi mužský hlas a zpoza královny vystoupil překrásný kluk. Úžasné střapaté havraní vlasy mu trčely do všech stran a když jsem se mu podívala do očí, spatřila jsem tu nejnádhernější zeleň, jakou jsem ještě nikdy neviděla. Byl do půli těla, takže jsem mohla vidět velké bicepsy a „břišáky,“ co připomínaly pekáč buchet. Pleť měl bronzovou a od levého ramene přes širokou hrud' až po pravý bok se mu šikmo táhlo veliké černé tetování, které připomínalo trnité křoví s uměleckými listy. Stejně jako královna měl ostře řezané rysy a na sobě měl dlouhé džíny, takové ty slim. On i Aira byli bosí.

„Královno, říkám vám, že to není ona,“ ozval se zase mužský hlas, ale tentokrát už nebyl tak příjemný, jako když hladíte samet, ale spíš hrubý a ochraptělý, jako když přejíždíte prsty po smirkovém papíře té největší hrubosti v celé škále. Byl to takový starý seschlý hrbatý děda, který měl kolem sebe trávový plášť s fialovým límcem, dlouhými rukávy a z očí mu koukalo něco jako směska překvapení, okořeněná podezřívavostí a přimíchaná do kotle nedůvěry. Náhle se mu při pohledu na mě zježily všechny vlasy na hlavě – ani nevím, jestli by se tomu vůbec dalo říkat vlasy, když mu z plešky rostlo jen pár chlupů – a začal si mnout svůj dlouhý tmavě hnědý plnovous.

„Jak pak se jmenuješ, děvče?“

„Já jsem Blair,“ oznámila jsem, pak jsem se odmlčela a zase ze mě začala sršet slova:

„Mohl by mi někdo konečně vysvětlit, o co tady jde?!“ vyjela jsem na ostatní.

„Jednou ti to třeba povím,“ mrkla na mě královna, „odved' ji do jejího pokoje,“ ukázala následně na kluka s tetováním a pak zmizela spolu s tím dědkem.

Kapitola 4

Šli jsme asi čtvrt hodiny a mě už z toho příšerného ticha začalo hrabat, protože v normálním lese je slyšet minimálně šumění stromů a cvrkot hmyzu.

„Proč je tady takové ticho?“ zeptala jsem se kluka.

„Za to všechno můžou Fanthové,“ odpověděl.

„Aha... a to je co?“ nechápala jsem.

„Ne co, ale kdo. Jsou to napůl lidé, napůl zvířata. Tvorové, kterých se obává celé naše království. Hříčky přírody, neskutečně zlí, krutí, hladoví a pomstychtiví patvorové. Ukradli nám řeč přírody,“ příkrčil spodní víčka a nasadil po-

hrdávý úšklebek, až jsem se skoro lekla.

„Jo, díky... mimochodem já jsem Blair,“ snažila jsem se nahodit jiné téma.

„Vím, slyšel jsem, já se jmenuju Narris, jsem královnin syn,“ představil se zase on.

„To je hezké jméno,“ řekla jsem. Ne proto, že mi to radily mé dívčí instinkty (což mi radí samozřejmě pokaždé, když je na blízku hezký kluk) ale tentokrát jsem si to doopravdy myslela.

„Díky,“ řekl rozpačitě. „Tak jsme tady,“ ukázal na obrovský krystalový palác s blyštivými věžemi. „Jdi hlavním vchodem, tam řekni strážní, že tě posílám já a pak na konec chodby. Potom jdi doprava po schodech až úplně nahoru. Sedmé dveře vlevo, tam je tvůj pokoj,“ vysvětlil mi, „já ještě musím uklidit zbrojírnu.“

Udělal jsem přesně co mi řekl. Došla jsem k obrovským vratům z propleteného zlatého proutí a přesně jak jsem čekala, mě zastavily dvě překřížené halapartny.

„Kampak?“ zeptal se tmavovlasý svalnatý chlap v zelených punčocháčích, železných chráničích a s helmou na hlavě.

„Posílá mě Narris,“ řekla jsem přesně, jak mi poradil.

„Jaký Narris?“ řekl podezíravě blondatý muž, už méně namakaný, ale pořád ve stejném úboru jako ten tmavovlasý.

„No přeci královnin syn,“ zdůvodnila jsem v modlitbách, že Narissovy informace byly pravdivé.

„Tak dobře,“ přimhouřil oči blondák, pak sklonili halapartny a pustili mě konečně dovnitř.

„Děkuju,“ odpověděla jsem ironicky.

Pokračovala jsem přesně, jak mi Narris poradil: šla jsem rovně, na konec chodby a pak doprava po schodech úplně nahoru, šesté dveře vlevo. Když jsem dveře otevřela, vyjekla jsem hrůzou! Přímo přede mnou seděl na křesle chlap, na jeho klíně žena a líbali se takovým způsobem, že to vypadalo, jakoby se chtěli vzájemně sežrat! Dřív, než někdo z nás stačil cokoli říct, do dveří vrazila dívka s kraťouchkými hnědými culíky, v roztrhaných ultra krátkých šortkách, oranžových, žlutě pruhovaných punčocháčích a bílém tričku bez ramínek.

„Panebože!“ vychrllila ze sebe. „To si děláte srandu, ne?!“ vyjela bez milosti na pářeček. „Marwonne, okamžitě se omluv!“ začala řvát na kluka.

„Co já? Snad vona, ne? A vypadni už!“ nechal se.

„Můj bože,“ vzdychla holka a zabouchla dveře, „já se ti moc omlouvám, brácha takovej normálně není, ale mě se prostě nelíbí ta jeho holka. Jak se ona jmenuje? Laslie? Lissa? Lada? Ne... Jo! Lada se jmenuje!“

„Aha... a proč ji tak nesnášíš?“ zeptala jsem se.

„Nevím, prostě se mi nelíbí, má takové zlé oči,“ zdůvodnila. *Hmm... Zajímavé...* Přesně tohle mě napadlo, když jsem se podívala do očí toho dědka, který je na každém kroku s královnou.

„Jejda, promiň, zapoměla jsem se představit, já jsem Blanque. Moje znamení Sphyrnixu je klívie, oranžová květina,“ zmínila i své jakési znamení. „A ty jsi?“

„Jo! Já jsem Blair,“ odpověděla jsem.

„A tvoje znamení?“

„Nevím, co máš na mysli,“ usmála jsem se.

„No každý tady má něco ve znamení, říká se tomu Sphyrnix,“ uvedla na pravou míru, „myslím, že v lidském světě se to jmenuje zvěroznamení.“

„Znamení zvěrokruhu,“ upřesnila jsem.

„Jak to víš?“ nechápala Blanque.

„Ammm... intuice,“ uchechtla jsem se.

„Blanque? Blanque!“ ozval se hlas a naším směrem zamířila dívka s modrýma očima a tmavě blondatými vlasy, v kožených legínách, sexy roztrhané halence a pásem s brokovnicí kolem boků. Dva pramínky vlasů těsně nad ušima měla stažené dozadu a svázané černou gumičkou, takže byly vidět její špičaté uši. Po kolena jí sahaly vysoké černé boty na podpatku, které tvarem maličko připomínaly jezdecké. Postavou připomínala Laru Croft z Tombridera.

„Blanque, říkala jsem ti, abys... jů... kdo to je?“ kývla směrem ke mně.

„Leandro, tohle je Blair, nemá nic ve znamení, Blair, tohle je Leandra, ve znamení má liánu, zelenou květinu,“ představila nás Blanque.

„Těší mě,“ natáhla jsem k dívce ruku, kterou následně uchopila za zápěstí a otočila o třistašedesát stupňů, až jsem udělala salto ve vzduchu a dopadla na kostrč.

„Auu!“ zavyla jsem bolestí, „proč to děláš?“ Otázala jsem se zoufale.

„Neznáš náš pozdrav?“ zasmála se Leandra.

„Ne, já nejsem z tohoto světa,“ zdůvodnila jsem.

„A odkud teda jsi?“ nechápaly.

„Jsem ze světa lidí. Jmenuju se Blair Willstrowová, je mi sedmnáct, a až do teď jsem žila naprosto normální život oblíbené studentky gymnázia Jacka Hendersona. A až donedávna jsem měla nejlepší kamarádku Whitney, mámu a svojí kočičku!“ rozčilila jsem se.

„A tátu nemáš?“ zeptala se opatrně Blanque.

„Ne, máma o něm pořád básní, jak byl skvělý a že jsem celá po něm, ale stejně mi nikdy neřekla, kdo a kde je.“

„Já taky ne,“ zadívala se do země Leandra.

„Panebože, promiň, to jsem nevěděla je mi to moc

líto...“ dodala omluvným tichým hlasem.

„Nemusí,“ zarazila mě. „Stejně na mě kašlal a na mé třinácté narozeniny mi definitivně zmizel ze života, protože odjel za milenkou. Myslela jsem, že ho nenávidím, že mi zničil život, ale pak mi osud zasadil ránu v podobě dopisu o otcově smrti. Že ho prý zabili ve válce... Kecy!“ zvýšila hlas. „Moje sestra Margharrette tam byla a *viděla* co se stalo doopravdy! Na otce zaútočil jeho nejlepší kamarád, který mu psychicky pomohl, když zemřela máma. Prý tátu ubodal a po dvou týdnech zemřela i moje sestra na následky těžkých zranění, jež utrpěla ve válce. A zbyla jsem jen já. Malá třináctiletá holka. Bez rodičů. Bez sestry. Od té doby jsem si slíbila, že se nebudu na nikoho vázat. Nikdy,“ pronesla bez výrazu a já jsem si všimla malé skleněné slzičky ve vnitřním koutku jejího modrého oka. Nastalo dlouhé ticho. Byla jsem tak šokovaná, že jsem ze sebe nedokázala dostat jediné slovo. A já husa jsem si myslela, že to mám v životě těžké. Zřejmě jsou i horší věci, než sloupnutý lak na nehtech, zmuchlané tričko nebo rozčuchané vlasy.

Kdyby to tak slyšela Backwordová! Už by neměla takový kecy, kdybych zase zapomněla úkol. Najednou mě vyrušilo Blanquiino tiché vzlykání. Tohle byly snad nejdelší čtyři minuty mého života.

„To je tak smutný!“ setřela si Blanque slzy s obličejem, spolu i se svou řasenkou, takže vypadala jako mýval ve vodním parku.

„Hele ztište se trochu!“ vyrazil ze dveří šestky Marwon, tentokrát bez trička a Lada sedící na červeném křesle, si rychle zakryla prsa sametovou dekou.

„Jasně, už jsme na odchodu,“ odpověděla jsem, abych trošku narušila tu blánu ticha.

„Leandro! Tady jsi, všude tě hledám!“ sprintovala proti nám krátkovlasá zrzka se šedýma očima a drobnými pihami na nose, které vypadaly jako malá srdíčka. Postavou se podobala Leandře, jen měla malinko svalnatější nohy. Kolem pasu také měla pás s brokovnicí. Na sobě měla upnuté kožené triko s širokými ramínky a kalhoty ze stejného materiálu.

„Zpomal, Macy, co se děje,“ náhle se Leandře z tváře vytratily veškeré známky slz a opět z ní byla sebevědomá, okouzlující a ostražitá žena.

„Zemřel Dorian.“

Kapitola 5

„Do prdele!“ zaklela Leandra, „Blanque, řekni Blair, jak to tu chodí. Já musím jít,“ zadrmolila ve spěchu.

„Kdo je Dorian?“ nechápala jsem.

„Tys ho neviděla?“ vykulila oči Blanque.

„Ne, a asi ho už ani nevidím,“ zadívala jsem se do země.

„Vždycky bývá – totiž býval – u výběru bojovnic,“ vysvětlila mi.

„Co je výběr bojovnic?“

„To je výběrové řízení, kdy Dorian vybere nějakou elbskou dívku, která žije ve světě lidí a pomocí duchů někam umístí Mig. To je skleněná kulička, která se po doteku Elbšťana rozloží a vznikne z toho portál. No a Dorian byl ten divný stařík s Kmenovou holí: tou zvláštní tyčí, na jejímž vrcholku září zelená světelná koule,“ v tom jsem si vzpomněla na to, jak jsem s Whitney vyvolávala ducha její kočky a ona pak omdlela a já jsem šla pro led a vcucla mě lednička.

„Ten divnej dědek s tím nevraživým ksichtem?“ chtěla jsem se ujistit, že vím, o koho jde.

„Jo, ten divnej dědek s nevraživým ksichtem.“ obrátila oči v sloup.

„A proč to všichni tak řeší? To se prostě starým lidem občas stává,“ nepochopila jsem velikost situace.

„Protože on jediný dokázal svými kouzly ochránit Elbu před Fanthy,“ odůvodnila mi Blanque.

„No tak se kouknete do nějaké kouzelnické knihy, najdete to kouzlo a můžete zase mít svou říši pod zámek, ne?“

„Hhhh! To není tak jednoduché, Dorian byl posledním zástupcem rodu Diwvů, to je rasa, která Elbšťanům zaslíbila ochranu výměnou za pomoc v případné válce. Ano, měli svou knihu kouzel – Saténový zákon -, ale od té doby, co tu knihu ukradli Fanthové, svá kouzla nikam nezapisují. Proto se všechna předávají ústně z generace na generaci, a když poslední bytost z tohoto rodu zemřela, nemá Elba nikoho na ochranu, musel by se najít jiný člen a to by mohlo trvat stovky, možná i tisíce let!“ seznámila mě zoufale s historií mého nového bydliště.

„Aha,“ našpulila jsem a ohrnula dolní ret. „A podle čeho se ten člen pozná?“ vyzvíдалa jsem.

„Mezi devatenáctým a dvacátým rokem života se mu samy od sebe vytvoří v těle černé krvinky, které se smíchají s bílými, a jeho krev přestane být červená a začne být stříbrná,“ poučila mě. Nevědomky jsem se dotkla jizvy na zádech od drápance a z ničeho nic se mi vybavilo, jak mě Whitney drápla do zad a když jsem si na tu ránu sáhla, měla jsem celou stříbrnou ruku.

„To já,“ hlesla jsem.

„Co ty?“ nechápala pro změnu Blanque.

„To já... To já jsem ten z toho rodu,“ podívala jsem se jí zpřímá do očí.

„Z rodu Diwvů?“ přimhouřila oči.

„Jo, když mě moje kamarádka z lidského světa drápla do zad, netekla mi z těla červená,“

ale stříbrná tekutina. Navíc ani nemám špičatý uši, ale to Dorian taky neměl,“ vykulila jsem oči.

„Ale to je absurdní,“ zasmála se Blanque, „už ti bylo devatenáct?“ nadzvedla obočí.

„Ne,“ odpověděla jsem suše.

„Tak vidíš,“ zkřížila ruce na prsou.

„Ale ta jizva... pojď sem, sáhni si,“ vyzvala jsem jí a vyhrnula si tričko na zádech. Vzápětí se Blanque prudce nadechla, „fakt je to ono,“ vykulila oči.

„Blair, ty jsi-...“

„Diwva,“ vydechly jsme jednohlasně.

Kapitola 6

„Honem, musíme za Airou, jen ona dokáže zjistit, jestli máš pravdu,“ čapla mě Blanque za zápěstí tak silně, že mi málem zastavila krevní oběh, a táhla mě za sebou jako psa.

„Ježíši! Blanque zpomal. No tak zpomal! Blanque!“ vytrhla jsem se jí z kamenného sevření.

„Co? Co je?“ zeptala se zadýchaně.

„Můžeš se laskavě uklidnit?“ Pochybuju, že by nám Aira chtěla utéct,“ zakoulela jsem očima.

„No vlastně...“ sklopila víčka, „je to dost možné.“

„Jak to myslíš?“ vykulila jsem oči.

„Za deset minut začíná rada devíti kmenových rádců a protože Dorian už nežije, bude ho zastupovat Aira.“

„A sakra...“ nadzvedla jsem obočí a pohledem vypalovala díru do země. „Musíme jít!“ zavelela jsem nakonec a obě jsme se rozběhly do poradního sálu. Ohlížela jsem se, jestli za mnou běží Blanque. Vzápětí jsem ale zjistila, že se mi to nevyplatilo, protože jsem do něčeho — nebo spíš do někoho — vrazila.

„Co děláš?!“ ozval se dívčí hlas.

„Promiň, já jsem jen... jen jsme pospíchaly,“ omluvila jsem se.

„No dobře,“ přimhouřila oči dívka.

„Jé! Čau Blanque!“ zvolala.

„Ahoj, Anney“ zasmála se kamarádka a odhalila bílé zuby.

„Jo! Seznamte se, Blair, to je Anney, je to věštkyně. Anney, to je Blair, je to nástupkyně Dorian,“ podívala jsem se dívce do očí. Měla hnědoměděné vlasy, které jí sahaly po lopatky. Oříškové oči dominovaly jejímu obličejí s ostře řezanými rysy. Na sobě měla překrásné šaty. Byly rozděleny na dvě části: část, která jí zakrývala prsa byla z několika vrstev průsvitné krémové látky. Sukně byla dlouhá až na zem a měla jemnou tmavší zelenou barvu. Sukni a „tričkovou část“ spojovaly stříbrné, složitě propletené proužky kovu. Kousek pod rame-

nem jí paži obepínal zlatý náramek se zeleným oválným drahokamem. Přes ramena měla přehozenou průsvitnou zelenou látku, která při každém jejím kroku vlála jako vílí křídla. „Ahoj, těší mě,“ řekla a podala mi ruku. Nevěděla jsem, co dělat. Jestli jí mám taky podat ruku nebo ne, aby se mnou nešvihla o zem jako Leandra, ale nakonec jsem to riskla a ruku jí podala, přičemž jsem pro jistotou zavřela oči a zakřenila se, což zřejmě muselo vypadat velmi vtipně, protože se obě dívky rozesmály. Za chvíli se mi ale ulevilo, protože Anney mou ruku jen stiskla a pustila.

„Mě taky,“ pokoušela jsem se nevypadat jako debil.

„Promiň, Ann, musíme jít, pak si pokecáme,“ urychlila to Blanque a opět jsme se rozběhly. Za chvilinku jsme tam byly. Vběhly jsme do dveří, které vedly do obrovské kulaté haly. Všude na stěnách visely obrazy různých lidí a přímo uprostřed se vyjímalý obrovité schody z bílého mramoru, uprostřed pokryté zlatým kobercem, které se asi po pěti metrech rozdkvojovaly a které lemovalo tmavě zelené zábradlí. Vyběhly jsme po nich a zamířily doleva. Na konci chodby byla veliká vrata. Blanque vzala za kliku a dveře povolily. Vlítly jsme do místnosti, kde stály dřevěné stoly malinko zakulacené a poskládané do pravidelného kruhu. Přímo naproti nám seděla Aira a po našem dramatickém vstupu prudce zvedla hlavu od papíru, na nějž zrovna něco psala. Současně se na nás upřelo dalších osm párů očí.

„Co tu děláte?!“ přimhouřila oči.

„My-... totiž já jsem vám chtěla přivést nového kmenového rádce, tedy spíš rádkyni,“ řekla nejistě Blanque.

„Aha ,a kde je?“ zeptala se pobaveně Aira.

„Tady,“ ukázala Blanque na mě.

„Blair? To je velmi vtipné,“ zasmála se.

„Víte, já jsem si taky nemyslela, že by Blair mohla skutečně být Diwva, ale je to tak, přesvědčte se sama,“ vychrlila. „Blair ,ukaž jim záda.“

„Cože?!“ lekla jsem se.

„Neboj,“ snažila se mě uklidnit Blanque, ale moc jí to nešlo, protože jsem se nechtěla svlékat před královnou a osmi seschlými staříky, kteří koukali ještě nenávistněji než Dorian. Chvíli jsem na ni vyděšeně zírala. „Tak co, bude něco?“ rozhodila rukama.

„Jistě, malý moment, prosím,“ odbyla královnou a pak se otočila zpět ke mně: „Dělej!“

„Ne,“ začala jsem zuby.

„Prosím!“ začala škemrat.

„No tak dobře,“ rezignovala jsem a vyhrnula si tričko. Pak jsem slyšela královniny kroky, které se rozléhaly velikou místností obloženou mramorem s podlahou z téhož kamene. Natáhla ruku a jemně se dotkla růžové jizvy, která se nečekaně rychle zahoji-

la i přes to, že jsem ji utržila teprve dnes. Natočila jsem se víc bokem, abych viděla, co by případně chtěla dělat. Najednou jsem ucítila prudkou bolest a zasyčela jsem. Aira mi svým dlouhatánským nehtem rozdrápla kůži, ze které se začala řinout stříbrná krev. Nechala si trochu natéct do dlaně a pak si přičichla.

Viděla jsem, jak se jí panenky rozšířily tak, že zakrývaly skoro celou duhovku. V jejích očích se přehrával časový úsek, kdy mi Whitney ušetřila škrábanec. Pak jakoby s námi škulba země a Aira se probírala z transu. Dlaň měla z ničeho nic prázdnou a otřela si jí do sukně.

„Vítej v Kmenové radě,“ podala mi ruku.

Jak knížka naučila Romanu číst

Příběh napsala Nguyen Thu Phuong (Nikolka), 10 let

Na střechy domů hlasitě dopadaly kapky deště a venku nebylo vidět ani živáčka. Jediná živá bytost, která se teď brodila loužemi, byla Romana Pitomá. Měla hubenou postavu a krátké, rozcuchané, hnědé vlasy. Ve tváři jí seděla otrávenost a vztek. Nesnášela své příjmení, kvůli kterému se jí všichni (kromě její kamarádky Zuzany) posmívali. Mnohem víc ale nenáviděla knihy. Proklínala člověka, který knihy vymyslel. Nejraději by celý den lezla po horolezeckých stěnách, místo toho, aby pořád jen četla o nějakých blbostech. To se ale její matce rozhodně nelíbilo. *Z lezení po stěnách by se Romana vůbec nic nenaučila a ještě by se jí něco stalo!* myslela si Romanina maminka.

Jednoho dne jí zavolala a přikázala:

„Romanko, dnes jsem dostala výplatu.

Jídlo a oblečení už jsem ti koupila, tak jsem se rozhodla, že ti dám peníze na nějakou pěknou knížku. Za rohem naší ulice je knihkupectví. Jmenuje se *Fajnová kniha*. Kupovala jsem ti tam *Lassie se vrací* a taky *Harryho Pottera*. Tady máš ty peníze!“ A vtiskla jí do rukou dva tisíce korun. Romana jen nevěřícně koukala na peníze a pak vykřikla: „To myslíš vážně?! Dva tisíce za blbou knihu!?!“

„Knihy ti přinesou spoustu zážitků a také tě poučí! Dřív nebo později to pochopíš.“

„Pochopím co!?! Že knihy jsou jen ztráta času?! No tak to už jsem zjistila dávno!!!“ rozzuřila se Romana. Popadla svůj plášť, který si přehodila přes ramena a na hlavu si narazila kšiltovku. Když za sebou práskla dveřmi, mamka si smutně povzdechla. Má Romanku ráda a chce pro ni jen to nejlepší!

Romana vešla do knihkupectví a pohlédla na regály plné knih. *Co teď?* pomyslela si.

Oklepala si boty, přešla k prodavačce a zeptala se: „Máte nějakou knihu pro desetileté holky?“ Prodavačka přikývla a vyndala z regálu pod cedulkou *Dívčí romány* černou knihu. Na hřbetu měla napsáno *Emily Strange: Divná a divnější*. Na obálce byla černovlasá holka s černými šaty, obklopená čtyřmi černými kočkami. Kolem nich byly červené ozdoby. Romana vzala knihu do rukou, aby se podívala na cenu: 1900 Kč. Netušila, jestli je to málo nebo hodně. O takové věci se prostě nezajímala. Bylo jí to ale jedno, protože kniha vypadala slibně. Zaplatila a s pozdravem odešla. Venku už jen poprchávalo, takže se kniha neušpinila.

Týden po tom, co si Romana koupila knihu o Emily, ji kamarádka Zuzka vůbec nepoznávala. Celé dny měla hlavu zabořenou v knížce. Dokonce si už nakoupila další díly. Když už Zuzka přímo hořela zvědavostí, dozvědět se, co se s Romanou stalo, sedla si o přestávce k ní.

„Cho hak nahednou?“ zahuhlala Zuzana s plnou pusou.

„Hmmm...“ zamumlala Romana a četla si dál.

„Hak choe?!“ vykřikla Zuzka, až jí málem z pusy vypadl kousek rohlíku.

„Si čtu! Neruš mě.“ řekla Romana spíš pro sebe. Její kamarádka si jen povzdechla a ukousla si z rohlíku pomazaného máslem.

O pár měsíců později nečetla Romana jen o Emily, četla o všem možném. Doma měla čtyři hromady knih a dokonce začala chodit do knihovny. Teď už pochopila, co její matka myslela tím: *Dřív nebo později to pochopíš*. Litovala svých slov o tom, že knihy jsou ztráta času. Už pochopila, co všechno jí kniha dává. Od té doby se stala nejlepší žačkou z češtiny.